

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AHMET İNAM

Bir Sevdâ Yorumu Kitabı Gülden ile Hoca

Varlığı sevdâda duymak, bir oluş biçimi. *Bir Sevdâ Yorumu Kitabı* olan *Güliden ile Hoca'nın* kestirmeden söylediği bu. Ama öyle bir kestirme ki bu, hep patikalardan ilerliyor; tam yol bittiğinde kendi patikasını açıyor. Bunu, bazen tek bir cümle ile, bazen bir durum üzerinden, bazen de ironinin keskin diliyle yapıyor. Yer yer kimin Güliden, kimin Hoca olduğu belirsizleşiyor. Sevdâ, gönül aşısı olup dönüştürüyor öznelere; iki, bir oluyor; bir, sevdâda yüceliyor. İnsanın sevme gücü, varoluşun temel koşulu olarak beliriyor.

Kimi yerlerde felsefî akıl yürütmelere, kimi yerlerde tasavvufî düşünceye, kimi yerlerde halk hikâyelerine göndermede bulunan, bunlara yaslanarak söylenenleri sağlamlaştıran Ahmet İnam, Türkçe ile yazmanın ve düşünmenin esikliğine kapılarak dilin imkânlarını araştırıyor. Bu, dil ile yapılan insan dünyasının da araştırılmasıdır.

Yer yer düzyazı şiir olarak okunan *Bir Sevdâ Yorumu Kitabı Güliden ile Hoca*, sevdâ ve aşk hâllerinin sorunsallaştığı boyutlarda da geziniyor. Bazen bir halk şairini, bazen tasavvufun içinden seslenen bir bilgeyi, bazen aşkın karşısında durmakla akli öne çıkaran "zâhit"i görüyoruz. Bütün bunlar, Türkçenin ahengiyle söyleşiyor. Aştan başı dönen "mes-tânelere"le aşkı ters yüz eden "divâneler" karşı karşıya geliyor. Okurun, kendini "Bakışının ekininden kelime biçilmiştir." sözünün genişlettiği anlam dalgalarına bırakarak okuması gereken bir kitap.

Bir anlatı değil *Güliden ile Hoca*, özdeyişler kitabı da fragmanlar toplamı da değil; *Bir Sevdâ Yorumu Kitabı*.

www.colpankitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-82649-4-6

Ahmet İnam

Ahmet Hoca, hayatın Anadolu Lisesi son sınıfından terktir. Şimdilerde, Sevdâ Berberi'nde kalfa olarak çalışmaktadır. Hangi söz tıraşının ne gibi gerçekleri yansıttığı üstüne gözlemleri vardır.

Ahmet İNAM

BİR SEVDÂ YORUMU KİTABI
GÜLDEN İLE HOCA

Ücretsiz PDF Kitapları - <https://rantey.org>

Bir Sevdâ Yorumu Kitabı

Gülden ile Hoca

Ahmet İnam

Çolpan Kitap: 5

Felsefe: 1

Kapak: Mehmet S. Fidancı

Kapak Resmi: Gustav Klimt (Tree of Life)

Teknik Hazırlık: Çolpan Kitap

Çolpan Kitap'ta Birinci Basım, Ekim 2017

Sertifika Nu.: 18299

ISBN 978-605-82649-4-6

© Çolpan Kitap 2017

Bu eserin tüm yayın hakları Çolpan Kitap'a aittir. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, kitabın tümü veya bir kısmı elektronik, mekanik veya fotokopi olarak yayımlanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Çolpan Kitap

Mustafa Kemal Mh.

2157. Sk. Nu.: 12/A

06530 Çankaya - Ankara

Telefon: +90 312 419 8096

Faks : +90 312 418 4512

e-posta: bilgi@colpankitap.com

www.colpankitap.com

Baskı: Ofset Fotomat, 28367

*İçinin kulağıyla
yüreğimin tınısını duyabilen
sevdiğime...*

Gülden Hoca EŖiĐi

Dururuz. Gök evimize gelir. Hayatımız imâlıdır. Gülden Hoca'dandır, Hoca Gülden'dendir. Hepimiz Gülden'iz çocuklar, hepimiz Hoca'yız. Gülden'seniz Hocasız olamazsınız. Nasıl tamamlanırım ben çocuklar? İnsanım çünkü: Gülden'im, Hoca'yım. Eksiğimi bulmalıyım. Gülden'sem Hoca'mı. Hoca'ysam Gülden'imi. Kendimizdeki Gülden'i ya da Hoca'yı arıyor muyuz çocuklar? Kendimizi arıyor muyuz? Sahi, ben Gülden'mişim, sahi ben Hoca'ymışım diyor muyuz? Hâlâ sormadınız mı içini-ze, ne kadar Gülden ne kadar Hoca'sınız?

EŖik burada. Atlayın. Hoca'lanın, Gülden'lenin. Sürekli bir dnşumdr hayat. Hoca'lık Gülden'lik bitmez hiç. Hayatımız imâlıdır. Fikrini avarelendirenlerdeniz. Âsde bir yaşamın derin zenginliğine doğru bitimsiz bir okyanusta yzmekteyiz.

Eylül 2017, Ankara

Bir Sunu Daha

Bu kitabı neden yazdığımı artık bilmiyorum. Biliyordum. Geri dönüp baktığımda, aradan geçen yıllarda yaşamının anlamının yoğun biçimde değişmiş olduğunu görüyorum. Kitabın adı da değişti. Kitabın yazgısını elbette okurlar belirliyor. Bu kitabın okurları ve okumazlarıyla nedense sık karşılaştım. Yüzüme karşı hakaret edenler oldu. Biraz arabesk, biraz sığ şarklı, biraz çok çok eskimiş olduğunu söyleyenler... Biraz yüzeysel. Hepsi haklı. Her kitap, her okurun değil. Belli titreşimleri algılayıp, önemseyenlere yazılmış bir kitap. Her yüreğin sesi değil. Kendi yazgısı onu buralara getirdi. Biraz gülünç olacak, ama okuduğumda ağladığım tek kitabımdır. (Diğer kitaplarımdan da pencereden dışarı atılıp, üzerinde tepinilenler vardır.) Hüzünün amansız tebessümünü arayanlara doğru yola çıkmıştır.

Demek ki kitabı neden yazdığımı biliyorum. Yazar olduğum için her uydurduğum bilgi oluyor. Kitap, okura emanettir. Kitaplığında gözü gibi saklasın. Kıyamet günü bu kitaptan soracaklar.

Eylül 2001, Bodrum

Sunu

Küçümsediğimiz küçük ilişkilerin, önemsenen nice büyük ilişkilerin dayanağı olduğunu, yaşamının tadını, olanca cümbüşüyle yaşayamayıp kuruyanlara, gününü ıskalayanlara, beynini ve gönlünü türlü bahanelerle sığ yaşamalara gömenlere, bu kitabın konuklarına, yaşamalarının konuğu olanlara, fısıldamak için söylenmiş sözler var burada. Söz olarak kalmasınlar diye kaleme vurulmuştur.

Bu kitap, zor günlerimde yazıldı. Kazıyıp yazıladığım dünyadaki bir sevdâyı beyan eder. Dilimi anlayanlar okuyup eylesin.

Mayıs-Temmuz 1990
Ankara ve çevresi

*K*azıyınca beni,
Sevdâ yeni bir yüz kazanıyor.

Klden bir gl açtı, Hoca'nın zamana açtığı pencere-
de.

Hoca'nın ömür boyu tırmandığı dağda, külden bir Gülden'e rastlaması anlatılır. Gülden'in gzkapadığını görmüş, durmuş, okumuş, dokunmuş ve aralamıştır onu. Şimdi, gzkapadığının öbür yanında, Gülden diyarında yürümektedir.

yk, Hoca'nın, Gülden'in içindeyken bile Hoca kalması, Gülden'inse Hocalanmış gnl ve aklıyla daha bir Gldenleşmesini buyurur. Vakit sevdâdır. (Okurlardan glmseverenler, kıkırdayanlar, fısıldaşanlar olabilir. Ciddi olsunlar. Aşk ciddi-
dir. Her ciddiyetin taşıdığı gülmece, ancak ciddiyetle anlaşılabilir. Hoca, "Gln" demeden glnmeyecektir. Ağlamak, i
ekmek, hüzünlenmek serbesttir!)

Sevdâ nedir Hoca? Eliftir oğlum.

Peki, Gülден kimdir? Eliftir oğlum.

Senin alfabende başka harf yok mudur, Hoca?

Sayırsız harf vardır. İlk bakana hep elif suretinde görünür. Okumasını bilen ayırır. Seçer. Fark eder. Her harfin biricik oluşunu anlar.

Sevdâ, sevdâ kanadını takmış olanlara değer. Hepsine değil. Uçmasını becerebilenlere. Uçabildiklerince değecektir. Nefestir o. Candır. Tendir. Havadır. Ateştir. Sudur. Topraktır.

Hoca'yı konuşturma. Sevdânın kendi dili vardır. Konuşacaktır.

Alıç ağaçları meyveye durmuş. Gidilsin. Bakılsın. Tadılsın. Bozkırda göveren Gülден'i söylemek, söyletmek için, Hoca, hokkasına divitini batırıyor.

Bir kalem. Bir yürek: Arasında Gülден.

Ruhuna üfürülmüş Gülден'le soluyan Hoca, bu yazıda dem çekiyor.

Gülden'in teni, Hoca'nın canında duruyor. Teninde duyuyor onu. İçinde Gülden kalabalığı. Gülden'i tanıdıkça kalabalık azalacak, bir tek Gülden kalacaktır: Öylece Gülden.

Öylece Gülden'i keşfediyor.

Sevgilinin öyleceliğini yaşayanlar, anlayacaktır.

Genleşelim ki, canlaşalım. Neden sen öyleysen, neden ben böylesem, heyecanlaşalım.

Kurutmayın yaşamayı! Ten bahçesi yağmur bekler. Rahmet. Yaşama telâşı tökezletiyor bizi. İçi kurumuş kalabalıklar, içi kurumuş kentler, içi kurumuş dünya.

Kurtulun kelimelerden. Yetmez. Kurtulun alışkanlıklardan, bildik kurallardan, engelleyici korkulardan. Gülден'inizi bulun. Hoca'nızı.

Çeşnicisi olun, sevdâ açmış canlarınızın. Cânânlarınızın.

Kimi gördünüz de şâd oldunuz şimdiye dek?

Sevdâyı bilmeyen ne bilsin fiziği, matematiği?

Tadılacak aklı bulamayan, akılsızdır.

Çıldırın çocuklar, dem o demdir.

Ama, yanınızda bir tutam aklınız olsun hep.

Bir lokma gönlünüze yeter.

Hırkanızı kuşanın. Yol, o yoldur.

Hâlâ bir Gülден'iniz yok mu Hocalar?

Bak yaratır, ben katarım, severim.
Sevgililer yaratan Tanrı'ya şükrederim.
Bu olanağı sunana. O, anlayan ve benimle birlikte olana.
Yâr eşiğı eşik altım. Beşiğini sallıyorum, doğurduğum ger-
çeklerin.

Çevrem çiçek açmış. Çiçekler kirli.
Çevrem insan açmış. İnsanlar kirli.
Neyleyim yârsiz çevreyi?

Çevrem yâr açmış.
İyi etmiş. Güzel etmiş.
Hoca'nın heybesinde
Kısrâğının terkisinde
Bir garip Gülден

Sevdâ aranır.

Sevdâ hep aranır.

Hoca garip, Gülден garip, sevdâ gerçeği hep gariplerde bulunur.

Dünya kaç a ayrılır? Güldenler ve Hocalar ve diğ erleri. Kokuşmuş Güldenler, hele kokuşmuş Hocalar pek boldur. Oysa öylece Gülden ve öylece Hoca, kokuşmamak için çırpınırlar. Çırpınışlarından sevdâ çıkar, kendileri çıkar, nice dünyalar çıkar. (“Uydurma!” der, bilmiş okur; “Uydururum, çünkü uyar” derim, okurun kulağına!)

Hoca bilendir. (Bilir mi acep? Neyi, neden, kimin için?)
Gülden'se silen.

Her Gülden'e bir Hoca, her Hoca'ya bir Gülden gerekir.

Yakışsın yakışmasın. Yakışırsa sevdâ olur. Kokuşursa belâ.
Ama kim belâsız sevdâyı soludu da soldu?

Hoca'yı görelim, hele." der, sabırsız okur. "Güliden'siz olmaz." derim. Güliden'in teninde Hoca çiçeklendi. Adım adım yaklaşılacak, okunacak, yaşanacaktır.

Hoca akıl, Güliden duygu mu? İnsaf! Bu ikisini ayıran akıl-sız, duygusuz iyi bir kötek ister. Hoca'sız akıl, Güliden'siz duygu: Okur, alışılmış lafların ötesinde seyretmeli. Medrese-Hoca, Harem-Güliden: Üfürükçü Hoca, göbeğine yazılan Güliden.

Güliden ve Hoca: Şifredir. Çağımdan söyler. Anadolu'dan. Perde yıkılıp, viran edilmelidir. Çirkef bulaşmıştır nefesimize. Hesap, çıkar bulaşmıştır. Çamur, ruhu sarmış, bedeni kalıplamıştır.

Sevdâ çağlayanında yunar, bir garip Güliden gördün mü?

Sevdâ hep ucuza gitmiştir. Hem de nasıl sömürülmüşüm Yönetenler sömürmüştür, subaşını tutanlar. Doğa sömürmüş, kavga sömürmüş, akıl sömürmüş, cıvıklık, yılışıklık, kahramanlık görünümünde açlıklar, koruma, gözetme güdüsü, tez güven isteği, korku, teslimiyet, akılsızlık, vicdansızlık, kabalık, ezme, ezilme tutkusu, anasını bellemiştir sevdânın. Şimdi, sığ, papağan hocaların, bu yazının yazarı gibi ebleh adamların kafasında bir takınak olarak dolanır durur.

Gülidenlenmiş Hoca'da, yürekten tüten bacada, Hocalanmış Güliden'de, sevdâ, ıslahını bekler. Kurtuluş kapısı her dem açıktır.

Gidip gidip kapatırlar.

İnsan daha nice cehennemlerde yanmalıdır.

Durum seçiktir.

Hoca'dan Gülден'e gizli gönöl yolunda: Pir Sultan, Yunus ve ille Karacaoğlan, Nesîmî, Nedîm, Tanpınar ötekilerin yanında durur. Gâvurlar da durur. Onlar Hoca'ya, hasreti, gurbeti, uzleti, ufuk genişliğini öğretmiştir.

Hoca, Gülден'in gözkapağından girdiğinde, hepsini unutmuş, yeni bir ülkede, o ülkenin havasıyla, hem kendi iç cihanının hem onu saran Gülден'in cihanının mimarı olmaya çabalamıştır. (Hoca izin veriyor: Okur burada dilediğince gülebilir!)

Aşklanmış bitmiş bir Gülден, sürgit aşklanmakta olan Gülден'den çok daha yalnızdır.

Hocalar düşündüler, sevmeye karar verdiler, düşünceleri doyuramadı onları. Kim ki, kurutur düşünürken: Hoca oğlu Hoca'dır o, esrar dolu bulmacadır o.

Güliden, yolda yürürken seviliverdi. Gülidenler sevildiler ya da öyle vehmettiler. Akılları başlarına sonra geldi. Arandılar. Tarandılar.

Hoca, düşündü sevdi, Güliden, sevildi, düşündü, sevdi.

Unutulmasın: Hocalık erkeklere mahsus değildir. Erkek Gülden, dişi Hoca: Seven, sevilen canlardır, cinsiyet tendedir, surette. Ne var ki, öyle toplanmışlar. Hocalık çoğunluk erkeklerde, Güldenlik kadınlarda. Çağ o çağ, şimdilik.

Gün olur, Hoca Gülden'e, Gülden Hoca'ya dönüşür. Nice eylediğine bağlı, nasıl tavrın olduğuna. Hoca'nın Gülden olduğu bir gün, Hoca, Hoca'yken, birbirlerine sarılıp Hocalaşmışlardır.

Her sevdâ, Gülден-Hoca sevdâsı değildir. “Kimsin sen Hoca?” dedim. “Düşünen yüreğim.” Aşk aşkladım, gök gökledim, katıldım, tadıldım, dışta kalmadım, işte olmadım, düşündüm, düşmedim, taşındım, taşmadım, ama aştım, tenime, benime koyulan setti; avlanmadım, avlamadım, avlaştım, söyledi yâr; söyledim, dinledim, dinleştim, dinginleştim; tuttum, tutundum, bıraktım, bırakıldım; tutuşturdum, tutuştum; sokuldum, soktum, sokuşturdum; değdim, değildim, değiştirdim: Dünya kötüydü, zaman cehennem: Nasıl da sevdim ha? Bu bataklıktan bir Gülден çıktı. Her bataklık, nice çiçeklere gebe: Sakın yılma Hoca: Her umut yitimine bir gündoğumu sığabilir.

Duruyor musun durduğun yerde, oluyor musun Hoca? Öyleyse, bir yanında Gülден kokusu vardır.

Eğri büğrü söylersin Hoca: Hakça düzenin olmadığı yerde, nasıl bir Gülден vardır? Üleşmeyi bilmezsin, gülüşmeyi anlamaz, orada bir üzen, bir üzülen vardır.

Hoca der: Ey sapıtmış Molla Kasım, önce soruştur kendini, biliş özünle, sonra can kulağıyla beni dinle: Bir düzen ki hakça dersin, bu mudur düzenimizin töresi, nasıl tutar bütün renkler akça dersin, hakça düzen ardında muhakkak bir sevdâ durur. Üretilmez, üleşilmez bozulur, Hoca'sızdır, Gülден'sizdir. Meğerki bir sevdâ ola, başarılımış, kotarılmış, pişirilmiş, erilmiş; bir olanak, bir umut: Onabilir yaralar, onarılır düzen.

Unuttun mu insan cân: Sevdâdan da başlanabilir.

Qor çiçekler açıp durur: Sarı, beyaz, mavi, yeşil, yemyeşil:
Güldenler açar, vakit bahardır: Güldenli Hoca açar, her Gülden
çiçeğinde bir Hoca durur. Güldensiz Hoca boş, Hocasız Gülden
kördür.

Ber köyün bir delisi vardır derler; her tarihin, her kültürün, her toplumun ve hattâ her insan tekinin, araştırın bulursunuz, bir Hoca'sı vardır, bir de Gülден'i.

Gülden duyarlılıktır, brndğmz kılıklardan arınınca: Yaşamaya değr oldu elimiz; Gülden doğdu avucumuza, tada döndü dilimiz.

Apansız acılaşır, şaşarsınız: Gülden hesap yapmıştır. Tadının zayıflığına, destek aramıştır. Zırhlamıştır tadını, ekşimiştir. Bir Gülden'de nice Gülden, naza şalmıştır, tutkuya; sevilmenin yoğunluğuyla sevgisizliğe şalmıştır: Gülden, kokuşmaya kalmıştır: İmdi, şu, kulaklara küpe ola: Sevilen Gülden, içinde Hoca barındırmıyorsa, Hoca hep dıştaysa ya da seven Hoca değilse, şker, şkelti olur. Gülden, sevilince, içinde uyuyan Hoca'yı diriltmeli, beslemeli. Seven Hoca'ysa, öylece Hoca'ysa, has Hoca'ysa, Gülden'i Hocalığuyla Gldenlemeli.

Gülden Hanım'ın içinde bir Hoca Bey oturur. Sahi, kaç Hoca Bey oturur?

Sevdâlaşalım mı?” dedi Hoca, şaşırdı, şaştı Gülden. “Bilirim, güvenirim, öğrenirim, beni seversen” dedi. “Yalnızca, bilemem, nasıl seveyim seni Hoca? Sevmeyi bilirim de sevmede toyum.” “Sevmede noksan isen, nasıl bilirsın sevmeyi? Mızımı-zım, edilgenim, Gülden’im. Sanma ki ben bir öğretmenim: Öğretirken, öğrettiğinden öğrenemeyen Hoca, Güldensizdir iyice. Bana nasıl sevilleceğini öğretirken, beni sev.”

Yönetimin erleri, Gül den ile Hoca'yı yakalayıp götürdüler. Gürledi yönetici: "Tez bunlara on altın verilip, on sopa atıla, on altın sevdâyı becerdiklerinden, on sopa da, başka bir iş tutmayıp sevdâyla uğraştıklarından."

Kadın ana haykırır: “Gülden’i aşâğılama! Binlerce yıldır, erkek yüzü, kadın yüzünü silmiştir. Gülden dersin, sen yazıcı, Gülden’i kim bilmiştir? “Derim ona, ben yazıcı,” Kadın ana, Gülden bir sevdâlı suna, uçar Hoca’nın gönlünde, ne Hoca erdir ne Gülden dişi, hem Gülden erdir hem Hoca dişi: Sevdâ eri de aşar, dişiyi de: Sevdâ, bir, kişi işi.

Leyla ile Mecnun. Romeo ile Juliet. Vah insanım vah: Gök
ekini biçtin durdun.

Boca, rasat etti, okudu, hesap etti. İlm-i cihan eyledi. Yazdı. Açıkladı, tahmin etti. Mercek yonttu; alet yaptı, aletlerden kudret aldı, deryaya indi, semaya çıktı, uzaklardan haber aldı.
Eve vardı, Gülden'i yok: Kara düşünceye daldı.

Sevenin sevilene, sevilenin sevene ettiği kötölüğü görünce: Kim dünyada kötölük yok derse, kırk sopayı hak eder.

Sevdâdan hemen Tanrı'ya çıkmamalı. Kulu sevmeyen,
Tanrı'sını sevemez!

Kıskançlık: Hocalar tepişir, Güldenler gülüşür.

Hoca olmayan sevenler: Sizdeki eksiklik söylemekle bitmez: En önce, eksiklerinizi bilmezsiniz. Okumuş olanınız “suret”e takılır, “bâtın”ı göremez, az buçuk okuyanınızın içinde Hocalık ateşi yanmaz. Hoca görünüp de Hoca olmayanlar: Yürekleri olmadığı için, beyinleri tüm kan dolaşımını kendi başına başarmak zorundadır. Ya bu yüzden sersemlemiş ya da beyinlerindeki fazla kandan dolayı cehennem azabı çekmektedirler.

Güldenler: Gülden olamayan Güldenler: Bol bol yemek yiyip güneş altında yanarlar ya da süslenip püslenip dedikodu ederler. Okumuşları gözlük takar, göremez, çoğu kurur, kurutur kendini.

Yosma Güldenler: Maymun iştahlı, dengesiz. Günü gününe uymayan, korkak, silik, dişi şahinler: Avcılar, sevdiklerini yakalar ve yutarlar.

Hiçbir Hoca, Hoca gibi Hoca, yutmaz, yutulmaz. şahinlerin gücü, fareleridir ancak.

Hoca, olsa olsa bir eşektir: şahinler ancak gagalayabilir, pençeleriyle çizebilir kalın derilerini.

Eşek Hoca: Kaç Gülden taşımış da “ıh” bile dememiştir.

Hoca olmayan akademisyen, Gülden sevmeyen, sevdâ aşısı yemeyen, dem çekmeyi bilmeyen, ne bilsin Hoca'yı. "Sizin Hoca'nız ideal bir tip mi?" bana sorarlar: Hoca bir tip değil, bir iptir ve sizleri asacaktır.

Gülden olamayan akademisyen: Ya papağan ya sekreter.
Ya cin fikirli kopyacı ya iyi bir eř ve ana ya mânâsız bir mânâ.

Ne Hoca ne Gülden olan medrese erbabı: Size baktıkça İs-
rafıl'ın borusunun sesini duyuyorum: Kıyamet pek yakındadır.

Hoca'nın sevdâsı kelimelerden geçmiştir. Her sevdâ bir ortam ister. Bir anlatım. Bir anlatım aracı. Resim olabilir, müzik, beden... Hocaları ve Gülden'i sorgulayan Hoca, Sorgucu Hoca diyelim ona, kelimelerden görmüştür Gülden'i.

Sorgucunu düzeltip sordu, Sorgucu Hoca: “Tam Hoca gibi severken, Güldenleştim, şimdi Gülden gibi sevmeye başladım; neden sürmedi bildiğim gibi sevmek?”

“Madem Hoca’sın anlamam gerek: Hoca gibi sevince, sevdâ dönüşür, çünkü, fırlar öne, artık karışılmaz sevdâya, sevdâ önde gider, dönüşür, çeşitlenir. Değişmeye dayanacak yüreğin yoksa, sevme Hoca: Sevdâ seni senden alır, öteler, ötekine katar, çoğalırsın; durdur aklını. Çünkü tekler, çünkü, tutar. Kim gibi seversen sev, sen Hoca’sın. Nice Hoca bunu anlayamadığı için, sevdâyı kurutmuş ya da Hocalığı unutmuştur. Hoca, içinde Hoca çokluğu, Gülden çokluğunu barındırır. Bir cumhuriyettir Hoca olmak! Bir federasyon! Hoca niçin iyi sever: Neden tek tek sevdâların ustasıdır: Dünya zenginliğini yaşar, kendi çoğulluğunu, sevgili çoğulluğunu.”

“Bu, yasaya aykırı değil mi?” dedi, vesveseli Hoca, vehim içinde: “Aşk tekildir.” İçinde çokluk taşıyan tekillik. Vesveseli Hoca’nın yüreği o yüzden tamtakırdır. Sevdânın önceden konulmuş yasaları yoktur. Ruh hekimleri gölge etmesinler. Beceriksiz sevdâcılar da.

Sorgucu! Yüreğini hoş tut: Gülden, her sabah pencereden değişik bir yüzle gülecektir sana. Oadaki yüz demokrasisini sen bellettin ona: Pencereden, penceresinden, dünyasından, içinden bakmayı bunun için biliyor.

Çoğulladın onu. Çoğalttın. Kendilerini tadıyor.

Gülden bunu kelimelerle yapıyor. leşmedir sevdâ. İleti-
şimdir. Benzeşimdir. Ayrımlaşmadır. Gülden'e kelime çarpmış.
Hoca'dan devşirdiği.

Kelimeler, derinliğinde. Yaşanmış sıırılsıklam. Karşılığını
bulmuş. Yaşamayı hak etmiş. Gülden dedi:

“Uçmadı kelimeler, hepsi de tenime karıştı. Sızdı hücrele-
rime. Hoca'nın sihri buradan: Kendini kelimeyle kardı, sundu
bana. Soluğuydu, sesiydi, inlemesiydi, teriydi kelimeler. Onları
içime aldım ve doğurdum. Kelimeler doğurdum. Yol kelimeleri.
Bize yol açtı. Yürüdük. İndik. Çıktık. Aştık.

Ol Hoca'mdır, ben sözüyüm

Hoca'mın Gldenlenmiş özüyüm.”

Şaştı Hoca: Bu kız deli. Ben ona hiçbir söz vermedim. Söz
söylemedim. Durdum, baktım yalnızca.

Sorgucu, bilmezsin, bakış konuşur. Söyler. Kelimeler, bakış
kelimeleri.

Günaydınsın sen ona. Hoşgeldinsin. Bakışının ekininden
kelime biçmiştir. İzin ver seni öyle yaşasın.

Gülden olmak, bakıştan hasat elde etmek demektir. Kelime
keşfetmek. Gülden olmayı beceremeyenlerin boş hayalleri, uy-
duruk, içi boş kelimeleri olur.

Kan beslemeli kelimeleri, ten beslemeli, döl.

Gülden, Hoca'ya konuştuğunu anlatandır. Konuştuğunu
doğurandır. Hoca'yı doğurtandır.

Sorgucu Hoca: “Bu sevdâda hastalıklı olan ne?”

Gülden: “Hastalıklı olmayan sevdâ yoktur, Hoca! Sevdâya dokunmayanların vehmidir, sağlık.”

Gönlüne sağlık Gülden, kelimelerine sağlık!

Kokuşuyor mu sevdâ? Ne yalnızca teklikten ne de yalnızca çokluktan kokuşur sevdâ. Kokuşturan oyuncular, seyirciler, toplum, verilen anlamdır.

Yaşama ustası Hoca, yaşama ustası Gülden, nice sınavlardan geçmiş de öyle yaratmışlardır kendilerini. Sevdâ kolay olaydı ayağa düşerdi. Sevdâ başımızın üzerindedir. Göktedir. Sıcacık toprağa indiği, ağaç köklerini beslediği, meyveler verdiği de olur. Düşmez. Düşerse, o düşen sevdâ değil, belki bir “Haydâ!”-dır, bir ünlemdir.

Saçı örgülü kızların, gür saçlı erkeklerin yüzlerinde bir bakış olarak durur. Görür de anlarsınız. Sevdâdan düşmüş insanlar, onu çılgın bir at sanmışlardır. Sevdânın üstüne binilir mi? Tutar yere vurur insanı.

Alın çizgilerini okuyan bir Hoca, bu çizgilerde sevdâdan düşenlerin ünlemlerini okur. “Eşekten düşmüşten daha beter” olurlarmış. Öyle der.

Bir Hoca var: Yetmez ona Gülden sevdâsı. Sevdâzededir: Ateş vardır yaratıldığı toprakta, havasında aşk buhurdanı tüter, suyu sayısız insan çağlayanından beslenmektedir. Bir Hoca var: Sevdâya mahkûm, ama hiçbir sevdâ gemisinin forsası değil; hiçbir geminin kaptanı, tayfası, çarkçısı. Bir Hoca vardır, çoktur: Bir Hoca, sevdikçe çoğalan, çoğaldıkça kendi olan, birliği pekişen.

Gülden'i deler geçer bakışı, Gülden'in küçücük yatağına, evine, yüreğine sığamaz. İşte ondan dolayı, Gülden'e iner bakışı, Gülden'e sızar: Hangi ağaç, hangi gökyüzü, hangi ırmak Gülden'in mülküdür ki, Hoca onun mlk olsun. Dünyaya sahip olur gibi, sahip çıkar Hoca'ya, çünkü, yağmur, yalnızca Hoca ile Gülden'e yağmaz ki, leşilir rahmet, Hoca nice sevdâ ışığıyla yıkandığı, nice can ağacını kökleriyle beslediği için, can bulur Gülden'de.

Bu çoğulcu sevdâda çoğulluk, insan zenginliğinin yelpazesinin her kanadından pay aldığı için, bir uyumu yansıtır. Rahatsız etmez.

Hoca'nın durmadan yıkandığı sevdâ ırmağında, Gülden, beyaz gövdesini sürekli eşitlemekte, ruhunun kanatlarını güçlendirip artırmaktadır.

Hoca, Gülden kendisini nasıl severse, Gülden'i öyle sever. Gülden'ini. Gülden hem onun hem Gülden'inin kendisinin hem onu seven herkesindir. Gülden'in sesinden tüm sevenleri, sevdâ-yı dinlemektedir.

Bir Hoca var, işte böyle. Böyle bir Hoca var mı gerçekten? Böyle bir Gülden?

Olsaydı buraya yazmazdım. Ben hülya yazıcısıyım. Bana gerçek, düştten gelir. Düşündüğüme, düşlediğıme göre, olsa gerek.

Olsunlar dersek: Olurlar! Sevdânın bu sihirli formülünü erbabı bilir.

Sevdâya şiir yazarlar: Hoca gelip hepinizi sıraya dizecek. Kelime şaklatanlarınızı, üfürüp sallayanlarınızı, sevdâyı sözle aklayanlarınızı benzetecek.

Sevdâya şiir haberi salanlar: Hayata şiir öğüten Güliden'i gördünüz mü? Sevdâ üretir hani, sevginin resmini sevgililerinin rengârenk kokularıyla boyar.

Çoğul sevmeyen, tekil sevemez.

Sevdâ şiiri çalışanlar: Sıraya girin ve korkmayın, Hoca hepinize iltifat edecek.

Gülden dedi: “Bâki kalan, değişmedir. Toplumun hançeri bğrmde, bana sevgili buluyorlar, ortamımı, oyun alanımı, sevgi ufkumu sınırlıyorlar. Nasıl çoğul sevemem ki, çoğulluğum, kafa tutmadır, hayata!”

Gölge Gülden de yanıtladı: “Mutsuz kız! ‘Mazbut’ yaşı! Doğur, büyt, bağlan. Sen anasın! Kutsalsın! Evin kutsal, ailen!”

“Tersini mi söyledim? Elbet öyledir! Bırakın kutsallığı kafa-fama göre, düşlerime göre kurayım. Yuveyı benim içime zorla oturtmasınlar, yuveyı ben kurayım, ben oturayım içinde. Tadayım. Anlayayım. Göneneyim.” Savundu kendini Gülden.

Hınzır Hoca: “Çoğul sevme, hastalıktır kızım. Hiç kimseyi sevememektir. Şımarık, dengesiz çocuk hâlidir. Oyuncaklardan bıkar ve atar. Kendine güvenememenin, insanları sevememenin, kişilik sahibi olamamanın sonucudur. Hekime görün bir.”

“Hınzır Hoca, Hınzır Hoca, senin kişilik dediğinin yıllarca kavgasını verdik. Gülden olmak kolay mıdır sanırsın? Sevdâ oyun değildir, sevgili de oyuncak.

Sevdâ gelişmedir, evrimdir. Aşamaları vardır. Bir kişiyle de çoğul yaşanabilir. O kişiyle aşıp, o kişiyle çoğalabilirsin. Düşünürsen, değişirsen, yaratırsan! Yaratamazsan, değişik kişiler gerekir.

Yazık ki, kimi zaman yaratma, bir ‘yâri atma’dır.”

Gülden’in bu sözleri üzerine, Hınzır Hoca dudak büküp, yoluna devam etti.

Bedbaht” Gölge: “Sevgi bir yanılısama. Tek gereksinme tendedir. Farklı tenleri tadacaksın ki, yaşaman renklensin. Amaç, güle oynaya sona yaklaşımdır.

Bedbaht Gölge, arada bir aşk diye bir şeyi yaşasa da. Münkirdir. Ten içre bîâtâb, ten içre serhoş, ten içre mayhoştur.

Teninin doyumsuzluğu onu, çoğula iter. Oysa, çoğaltan, çoğalan ten değil, sevdâdan gelen anlamdır.

Mânâ ummanında uçan martılar, her kanat vuruşlarında ummanı çoğalttılar.”

Hınzır Hoca: “Zavallı Gülden ve Hocalar, derin bir uykuya yattılar, gerçeğe uyduruk kattılar, boş şeylerle duygulu insanların anasını sattılar.”

Hınzır Hoca: “İlişmeyin Bedbaht Gölge’ye, o şimdi, ‘egzistansını’ yaşıyor! Şaşıyor, ha şaşıyor. Dere tepe aşıyor. Sonuna yaklaşıyor.”

Hoca, sevdiğiyle sarmaş dolaş çimenlerin üzerinde yuvarlanıp sevişiyordu. Yanlarından bir kız sürüsü geçti, içlerinden birisi: “Millete bak, yahu!” dedi, “Ne güzel sevişiyor, biz çalışmaktan sevişmeye zaman bulamıyoruz.” Doğruldu Hoca, çimenlerin üstünden seslendi: “Sen de biraz sevdâ çalış, öyleyse!”

Ky kalp! Kaç kişisin sen?” “Sevdiklerimin sayısı kadar” dedi, Güliden’in kalbi. “Peki, nasıl sığmış senin minicik göğsüne?” “Çünkü, bütün sevdiklerim bütünleşmiştir onda.”

“Şu Gülden-Hoca terânesi de ne oluyor yahu? Hangi sınıfın adamları bunlar? Karınları tok, sırtları pek, insanlarımızın düzene başkaldırısını önleyecek uyuşuklukla, sevdâ denen afyonu çekip duruyorlar.

Hangi kavganın adamı onlar?”

Sevdânın kavgaya aykırı olduğunu, gülün dikensiz, insanın üçkâğıtsız, inancın günahsız kaldığını söyleyen yok. Kayayı delip can bulan incir ağacı gibi, en olumsuz ortamlarda bile boy atabilir sevdâ. Uyutmaz. Uyuşturmaz.

Ne Gülden ne Hoca gevşemişlerdir, cıvımlıdır. Sevdâ yaşama sorumluluğu ister. Ödevler ister. Emek. Eylem. Ve tabii ki, yaratmak.

Kül yutmayan sevdâda hem akıl hem silah hem gönül vardır.

Sevdâ tarihi yazılmadı daha.

Toprak aşındı, su kirlendi, hava delindi.

Çünkü bugünlere sevdâ unutulmuş gelindi.

Genlerinde özür yoksa, herkes sevdâ yoluna girebilir. Yürüyüp, sevdâ yoldaşı olmak cehd ister. Gülden ve Hoca olabilmek bir kişilik ve duyarlılık sorunudur.

“Sevdâyâ üç var” saat böyle gösterir. Binlerce insan, hep, “Sonra, daha sonra” demiştir.

Gülden’in saati sevdâyı üç geçmiştir.

G ldenimsi bir kız, Hoca'yı sevebileceğini düşündü. Ve korktu.

Korku, yolda koyandır.

Korku, kişi yi kendinden alıkoyandır.

Binlerce kızın Hoca taslaklarıyla yaşamalarını  leşmesi bu yüzdendir.

Hoca, korkanlara gülümsemesiyle tanınmıştır.

“Seveceğiz sevmesine de, adam tepemin tasını attırıyor.”
Sevip kaçtı, tepesi atan Gülden.

Ayırmalar ne kadar çeşitlidir! 1001 çeşit! Gaflet ayrılıkları vardır ki en çarpıcıları bunlardır. Yıllarca ya da aylarca sevdâ oyunu oynanır. Oyunda, bir taraf, rahatsızlıklarını içine atıp, sürekli dolar.

Bir sabah uyanır, apansız koparıverir ipleri.

“Ne oldu?” der, öbürü, kış üstü düşmüş sevdâ küheylanından, “Her şey ne güzel gidiyordu!”

En güzel sevdâ, hiç başlamayanıdır.” (Böyle bir sözü kim söylemiş olabilir, benim bulmaca sever okurum!)

Entel Hocamsı: Sevdâ kitaplarıyla yanar. Güldenimsi ona kitaplardan görünür. Okur kitabından: “Ben seni seviyorsam, bundan sana ne?” ya da “Sevdâ, iki kişinin aynı yere bakmasıdır.”

O denli sıradan, sığdır, entel sevdâ. Başarılamayacak sevdâdır, daha baştan.

İşine kendini iyice ver ki, sevdâ falan düşünmeyesin.”
Sevdâ özürlü insanlar böyle der.

Koltuğunuzu bırakmazsanız sizi kendime âşık edeceğim.” diye yazdı, baş yöneticiye, Gülidenlerden biri.

Yine Gldenlerden biri, Şöyle bir sevdâ çeŐitlenmesine kalktı. Birini sevdi. Onunla yaŐamını paylaŐtı. PaylaŐtıĖı yaŐayışını diğer sevdâların zemini yaptı. O, baŐta sevilen, Gülden'in diğer sevgilerini besledi, çoğalttı, yoĖunlaŐtırdı.

O biri Hoca değildi.

Hocalar kullanılamaz. Kullanmaz.

Hoca-Gülden sevdâsı, dine aykırıdır.
Böyle buyurdu zındık mümin.

Keskin psikolog: “Gülden ile Hoca ha? Hem de çoğul!
Bunu söyleyeni bir tedavi edebilsem!”

Dangalak politikacı: “Halkımız Gülden ile Hoca masalla-
rından bıkmıştır. Hoca’yı da Gülden’i de zina suğundan yargı-
lamalı.”

Çözüm: Politikacıyı psikoloğa gösterip, psikoloğu dinsiz
ilân etmeli!

Gülden'i feministler kadın düşmanı bellediler. Demek ki aralarında sevdâ ehli yoğ imiş.

Gülden anadan doğma feministtir. Düzeni bilir. Karşılar. Karşı çıkar. Çünkü Hoca'yı sevmiştir.

Quhakkak, karşı cinsten birini mi sevmek gerek? Vatani sevsek, taşı toprağı, hayvanları, ormanı, insanları, Tanrı'yı?

Neden olmasın? Gül den kardeş, kimi, neyi seversen sev, artık, her şey sana Hoca'dır.

İlimsiz sevdâ olur mu? Bilimsiz olur da, ilimsiz olmaz. İlim, sevdâ bilmektir. Sevdâ bilmek, okuyup yazma bilmek değildir.

Gönüle girmeyi başarmaktır.

Kitabı yoktur sevdânın. Yorumu olabilir.

Kendine yakıştığı gibi yaşayabilenlerin işidir.

Dangalaklar sevebilir mi? Sevdânın dangalağı olmamak
koşuluyla.

Bedenini sevmeyen, gönlünü sevemez. Gönlünü sevmeyen sevdâyı sevemez. Yani, hiç kimseyi sevemez.

Gülden ile Hoca yelpazesi öylesine geniştir ki, her dinden,
her görüşten, her cinsten sevdâ yolcusu bir yer bulabilir.

Sevdâkeş: Arabesk sever. Kahır sever. Öyle sever ki, sevgilisinin yüzünü seçemez.

Sevdâcıl: Öyle sever ki, sevdâ ağacının yaprakları kımıldamaz.

Sevdâdâr: Sevginin çetelesini tutar. Sevgi defterdarıdır. Günlük tutar. “Hatıra” defteri yazar. Karşılaştırır, sıraya dizer. Sevdâ bürokrasiye aykırıdır.

Sevdâkâr: Her sevgiliyi beğenir. Aklını yedeğe almıştır. Çok çabuk doyuma ulaşır. Tekdüzedir aşkı. Sevdâ, uçurumlar ve çok yüksek zirvelerle doludur.

Sevdâ gizli midir? Sevdâda giz vardı. Gizli olup olmaması, ortama, duruma bağlıdır.

Bir Hoca'dan Gülden'ine sözler:

“Seni sevmek bir isyan. nce kendime. Neden bu kadarım? Gülden'i seven ben, neden böyleyim? Neden şartlanmışım, elim kolum bağlanmış? Aşmalıyım kendimi. Bana yardım et. Uzat elini bana. Tut beni. Uçurumlar düşeyim. Çek beni dağlara, yükseğe, çok yükseğe çıkayım. Seninle oralarda, dipsiz uçurumların kıyısında koşalım.

Doğaya kafa tutayım. Doğa bizi alsın, sarsın sarmalasın. Karlı dağların yamaçlarında yürüyelim. Gün boyu yürüyelim. Yürürken şarkı söyleyelim. Türkü çağıralım. Turnalar duysun bizi. Ağaçlar. Otlar. Böcekler.

Üleşmemiz: Bizi dönüştürsün. Tepelerden köye indiğimizde, senin köydeki evine. Üleştiğimiz sözlerimi takın boynuna:

Bir resim çektir hemen

Köyde, evin dibinde

Elinde orkideler

Ağzının içinde ben.

Akşam, gaz lambasıyla gölgelenmiş yüzün, beni alsın götürsün: Yıldızlar, ikimizin üstünde. Şimdi onlar bizim, köy bizim. Köyden yayılan kokumuz, sesimiz, ikiliğimiz, birliğimiz, dünya bizim.

Yaşadığımız an bizim. Sen bizim. Ben bizim. Biz bizim.

Bu gece doğuruyoruz birbirimizi.

Gülden kardeş sana bir kardeş geliyor: Hoca.

Hoca, Gülden bebeyi tutuyor avuçlarında.

Kim kimi doğurdu Gülден?

Ölüm: Merhaba. Ölen her anda, dirildik biz.

Doğarken ölümü yaşadık. Ölümümüzü. Öldük, değiştik, can attık, can verdik, can aldık, canlandık.

Sahicisin Gülден. Tutuyorum seni. Saatim durdu. Bu anda yittik biz. Bu anda sonrasızlığı yaşadık ve öldük. Birlikte ölmeyi bildik.

Zaman bahçesinin güllerini derledik.

Bunlar kelimeler, bunlar kelimeler, kelimeleri aştık seninle, eğer anlamı varsa, benzeri anlamları yaşayanlar anlayacak. Yazık ki, kelimelerden başka bir yolla anlatılamıyor.”

Sabaha doğru Hoca, Gülден’in göz çukurlarındaki yaşı sil-di.

Bir Gülден’den Hoca’ya:

“Hoca yalnızca addır. Senin adın farklı da olabilir. Ama bir adın olacaktı. Adın Hoca oldu. Adını aldım ben. Kendime kat-tım. Şimdi adlaştık. Adımız yok oldu. Bir kıpırtı. Bir akış. Bir yıldızın kayması gibi. Şimdi, tuttuğum dilekte seninle üleştiğim şu anın kapısından içeri girip derinlerde yaşayabilmek var. Kendimden çıktım, seni geçtim, bir dönüşmüş kendime vardım.

Oradan çıktım, bir dönüşmüş gökyüzüne. Kelimelerden, hep kelimelerden, sözlerden geçtim. Birlikte söylediğimiz tür-küleri aştım. Onunla dolu içim. Seni içimde taşıdığım için ha-fifim. Senin ağırlığında uçuyorum. Seni olanca ağırlığıyla sevi-yorum.”

Uçtular da nereye gittiler dersiniz? Sabah oldu: Köydeki evin kapısından çıkıp yürüdüler. İkisi de, zaman ve mekân ötesi yaşantıların yüreklerinde bıraktığı yaşama sevincini kana kana içtiler.

Sevdâ çağlayanı kendine yeni bir yol buldu.

O günden sonra, kuşların kanat vuruşlarında Gülden ile Hoca'nın türküleri yankılanırmış. Öyle derler.

“Bu bayat sevdâ öyküsünü yazan da kim?” Söylendi Hoca, masasında, bir tomar kâğıdın üzerinde düşünürken.

“Yaşanırken bayat değil de, anlatılınca öyle oluyor.” dedi, Gül den. “Bunları biz yaşadık. Bayatlamaması için bir şeyler yapmak gerek.”

Ne yaptılar dersiniz?

Ber sevdâyı anlamlı kılan onun arka planıdır. Kültürdür. Toplumdur. Çağdır. Her sevdâ çağının rengini alır.

Güliden ile Hoca Türkiye'nin bu döneminde, olanaksız olanı olanaklı kılmak için çabaladılar.

Okur burada, söylenmemiş nice Güliden-Hoca birlikteliğini anlatmalı kendine. Düşünmeli.

Çünkü, o da ya Güliden ya Hoca olabilir. Sevdâyı zenginleştirir. Çoğaltabilir.

Onların sevdâsı, sevdâlardan biriydi. Her sevdâ gibi anlama gereksinimi vardı.

Galiba bu anlam, bundan sonraki Güliden ve Hocaların parmak uçlarında olacaktır. Sevdâyâ dokundukları sürece, bu sevdâ, değişen, dönüşen, erişen anlamları içinde hep gerçek olarak kalacaktır.

İki kişinin sevdâsının yaşaması için, o sevdânın ateşini üfleyen gönüllere gerek var.

Güliden'in külden olması bundan. Hoca'nın tüten bir baca olması da.

Sevdâ yalnızca iki kişiye özgü ise, onlarla birlikte ölür gider.

Türkçe okuyan okur, Türkiye'de bu garip sevdânın üfleyicisi olur mu bilmem.

Küllenebilir ateş bizden, üfürmek, bu ateşi anlayıp da ona can katmasını bilen, sizdendir.

Yönetim, sevdânın jandarması ise, sevdâ kutsal bir isyan olarak sürecektir.

“Bu Gülden-Hoca sevdâsı tarafsız gözle anlatılmamıştır. Hoca’ya ağırlık verilmiş, Hoca’nın gözünden görülmüştür her şey.”

Haklı eleştiri.

Gülden, otur, “Gülden ile Hoca”yı bir de sen yaz.

Gülden'in sesi sevdâyı yumuşatıyor.
Hoca'nın sesiyse hep dikenli: Yanına bir gl istiyor.

Seninki elitizm. Üç beş okumuş yazmış aşkı. Bunu abartıp, kültüre mal ediyorsun. Bir demirci çırağının, bir minibüs şoförünün, bir çobanın aşkı böyle değil.”

Demirci çırağından Hoca olur. Mutfakta yemek pişiren ev kızımdan da Gülden.

Sorun, sevdâ yolunda ne kadar yürüdüklerine, yürüyüşlerini ne kadar anladıklarındadır.

Sevdânın sınırı tüm ekonomik, sınıfsal, askerî çitleri aşıyor. Gülden de şaşıyor buna, Hoca da şaşıyor.

Dedikoducu bilmiş: “Bu Gülden-Hoca sözlerini yazan adam, Hoca da Gülden de olamadığı için, günah çıkarmak amacıyla bu sözleri söylüyor.”

Buna yanıt zordur. Ancak, bu satırları yazan ve onun sevdiği öldükten sonra yorumlanabilir.

Önemli olan, sözlerin nelerden kaynaklanarak söylendiği değil de, ne söylediğidir.

Gülden adayı: “Okuyorum, okuyorum, bir türlü Gülden’in neye benzediğini çıkaramıyorum. Hoca’yı anlıyorum biraz. Durmuş oturmaş biri, bir okumuş, saçlarına kır düşmüş de olabilir. Gülden ise kaç yaşında, nerede çalışır, nasıl kazanır?”

Gülden, (Haydi, hep birlikte söyleyelim!) tek kişi değil. Gülden neden sana benzemesin? Hoca’yı da anlamamışsın. On sekizinde Hocalar vardır. Hoca neden sana benzemesin?

Gülden ile Hoca olmak, severken yaratmakla oluyor. Yaratmak, sanat ürünü, düşünce, bilim ürünü ortaya koymak değil. Yaratmak, önce dünyaya, insanlara bakışını oluşturmak, yeniden kurmak, tavrını, tutumunu değiştirmek demek. nı, olanca derinliğiyle yaşayabilmek. Alışılmış anlamıyla, gizemcilikle ilgisi yok bunun. Gülden ile Hoca olabilmek, sığ ciddiliklere, baskıcı görüşlere, kalıplara kafa tutabilmek, ciddi olarak dalga geçebilmek demek.

Bu için yaşı yok. Gülden ile Hoca olmak, ömür boyu süren bir süreçtir. Başarabilen herkes, Gldenliğe ya da Hocalığa kendi kişiliğiyle katkıda bulunabilir.

Türkiye’nin gündeminde şimdilik sevdâ yoktur.

Belki hiçbir zaman olmayacaktır.

Gülden de Hoca da.

İmdat! Aşk kalıplarla yaşıyor...

Bir sevgilinin Gülden olduğu neresinden belli olur?
– Hoca’sından.

Bir kır kahvesinde iki sevgili: Nasıl anlarsın Gülden ile Hoca olup olmadıklarını?

– Hemen anlayamam. Yreklerine, akıllarına girip dolanmam gerekir. Bu da hemen hemen olanaksız. En iyisi kendilerine sormalı!

Kimi zaman Gülden oluyorum, kimi zaman olmuyorum. Kimim ben?”
– Gülden tomurcuğu.

Gülden ile Hoca ayrılısalar -ki kaçınılmazdır, hiç değilse
bir sürelik- yine Hoca yine Gülden olurlar mı?
– Sevdânın sürmesine bağılı.

Hiçbir Gülden, hiçbir sevgiliye omuz silkmemiştir.

Ya evlilik? Gülden ile Hoca evlenebilirler mi?

– Neden olmasın? Unutuluyor: Çağımızda ikili ilişkilerin başari lamaması, kokuşmuş kurumlardan kaynaklanmıyor, yalnızca.

Suç u evliliğe bağlayan Gölge Gülden, kendini sığaya çekmekten korkmuştur.

Boca'nın biri şöyle sevmişti:

“Kanadı kırık kuşlar konar, pencereme. Kimileri Gülden, kimileri kuş. Bakarım. Beslerim. Severim. Salarım yeniden gökyüzüne. Kimileri alışır, dönmek ister. ‘Yerin gökyüzü’ der, yollarım yeniden. Beni unuttukları zaman, bilirim, yerlerinde, kanatlarıyla yaşamaktadırlar.

Güldenler gökte, ben yerdeyimdir. Değeriz birbirimize.”

Gülden'in belleğinde öyle ayrılıklar vardı ki, gnl verdiği Hocalarla bütünleşmesini hep engelleyecektir.

Ayrılık işte o zaman tehlikelidir.

Ayrılık yüreğimize pranga olduğunda, kimi seversek sevelim hep ondan ayrıyızdır.

Sevdâ üleşmeyle sürer. Ayrılık ara vermedir. Üleşme, ayrı ayrı yaşayıp, oflayıp puflayarak düşünmek değildir. Üleşmek, ortak yaşamları üleşmektir.

Sevdâ gönlümüzde “aşk” sandığımız bir duygu değildir. Aşk bir eylemdir. Eylemleşmedir. Aşk birlikte kotarmaktır.

Gülden'le Hoca'nın bir özelliği: Kimseye gösteriş yapmazlar. Sevdâlarına güvendikleri, bu konuda i huzuruna eriştikleri için, sevdâ sırtmaz üzerlerinde.

Çatışmalar yaşadıkları olur: Syleşir, konuşur, hırlaşır, muhabbetle çözerler ya da zemeyeceklerine karar verirler.

Gülden'in Hoca'yı bulması, anlaması, değerlendirmesi için, nice Hoca olmayanı sevmesi gerekiyor. Aynı durum, Hoca için de söz konusu.

Hoca'sını bulamamış Gülden ile Gülden'ini bulamamış Hoca ağımızın sevdâ trajedisinin bir bölümünü oluşturur.

Gülden ile Hoca: Sevdâ yoluyla insanımıza yazılmış bir mektuptur.

Boca, Gülden olmayanları da, derinden saygı duyarak
sevdi.

Bir mâsum sevdâlı: “Ben ne Gülден’im ne de Hoca, sevdâm, sevdâ değİL mi?”

– Neden olmasın? Sevdâ kimsenin tekelinde değİldir. Biz, burada, Gülден ile Hoca’dan çıkmış sevdâdan söz ediyoruz.

Öteki sevdâları da yazanlar var. Yeter ki, kendi sevdânı başka sevdâlarla karıştıрма.

Dedikoducu, dangalak entel: Sürekli olarak başkaları ne yapıyor? “Kim kiminle?” Kapısını aralar, gözler. İçinin kofluğuyla kültürümüzün asalağıdır. Tembel, kıt görüşlü ve kendini beğenmiştir. Gülden de Hoca da, bu pisliği kendilerinden uzakta tutmuşlardır.

Gülden, yle bir sevdâ yaşamıştır ki, hatırladığında, ayrılığın keskin bıçağı, incecik ama derinden keser yüreğini.

Gülden ddrdır. Ddr: Gnl, yüreği, sevme gücü olan, sevdiğini korkusuzca yüreğinde taşıyan, içinden sevdâ gl ta-şan demektir.

Ddr, Hoca'nın bir başka adı, Gülden, Ddr'ın adaşıdır.

Hoca'nın içinde bir simyaevi vardır, orada Hoca, geceleri horozlar tene dek Ddr alışır.

Ddr da yardım eder ona. Hoca'nın içindeki imbiklere es-rarlı kimyalar taşır.

İsyan ağa, isyan düzene, isyan sevgiye saygısızlığa, doğaya, evrene boş vermişliğidir.

Ne kadar yaratılabilir Gülden-Hoca altını, dünyayı smsıkı sarmış siyasal, ekonomik, iletişim gleri altında?

Bize kurtuluş vaadeden, refah, huzur, haz: Sevdâ yutan ej-derhanın önünde çırpınan Hoca'nın yanı başında Gülden, olan-ca saflığıyla boynu bükük duruyor.

Ne kadar direnirse, bir duyarlı gelincik, yapraklarını önüne katmaya hazır fırtınanın karşısında?

Adamın biri Hoca olmaya çok özendi. Hoca'yı taklit etti.
Ne yapar, nasıl sever inceledi. Hocalık tasladı.
Yutmadı Gülden. Çünkü içinde Didâr vardır!

Gülden ile Hoca aşkının tenhalığı şundan: Arabesk değil, dinsel değil, siyasal kılıklı değil. Entelektüelleri çarpacak Batılı akımlardan da gelmiyor.

Aman tenhâ kalın çocuklar: Sevdânız ayağa düşmesin.

Gülden ile Hoca'nın Tanrı'sı sevmeyi bildiği için bağışla-
yıcıdır.

Ben nasıl istersem öyle ol e mi?” dedi, Gülden Hoca’ya, “Peki” dedi, Hoca, Gülden’in kendisinden, Hocalığına ters düşecek bir şey istemeyeceğine inanarak.

Yine de Gülden ile Hoca çok kavga ettiler.

Kavga da bir muhabbettir. Bir söyleşme biçimidir. Kavgayla koklaştılar.

Dünyayla kavgası olan, sevgilisiyle kavgalıdır.

Bu kavga kendini anlatma aracıdır.

Seven nasıl uslu olabilir ki?

Nasıl sevişir Gülden'le Hoca? Nasıl isterlerse, öyle. Çünkü bulmuşlardır birbirlerinden bedenlerini. Doyururlar ve doyarlar.

Sevişmenin cânla canlandığını, ten heyecanının ancak cân-da cân bulduğunu anlamışlardır.

Cânlar sevişiyorsa, tenler de. Muhabbet ve içtenlik varsa, tenler uyuşur, tadarlar birbirlerini.

Cinsel sorunları olanların cânsal sorunları da vardır.

İki Gülden birbirini sevebilir. Sevdâ iki Hoca arasında da olabilir. Erillik, dişillik yoktur sevdâda: Denmişti, bir daha den- sin: Ne Gülden dişi ne Hoca erkektir.

Dünya denen görüntü âleminin ötesinde dolananlar erdi- şidirler.

Ten bir kapıdır yalnızca. Girilmelidir.

Ten tadılmalıdır. Cânda uçan gln kokusu, tenden de gelir.

Geceleri, genç bedenler içlerindeki âteşle yanıyorlar.

Doyumsuz sevişmelerdeki çılgılık, büyük kentlerin göğünü kaplıyor.

İnsanlar tenleriyle kurtuluş arıyor.

Güliden'in bir güneşli kış öğlesi, pencereden süzülen ışıktaki, dudağına değen su bardağı, onu odanın kuytu bir köşesinde hü-zünle izleyen Hoca'nın kurtuluşudur.

Kurtuluş bir son değildir. Her anda kurtuluş vardır. Kurtulur, düşer, kurtulursunuz. "Artık kurtuldum." yoktur.

Ten kurtarır da düşürür de. Yaz güneşi iğde ağaçlarının yaprakları arasından süzülürken, Hoca, Güliden'in sarışın başında dünyalar buluyor. Eğilip öpüyor, saç diplerini ve alnını.

Yazda. Kuytuda. İğdelerin altında. Uyuyan bir sevdâ.

Bir ıtır kokusuyla giriyor tenine. Cânın rüzgârıyla Güliden'in içindeki bozkırda, çiçek tozlarını saçıyor göğ.

Gülden'le Hoca, birbirlerini taşırlar. Ama çekmezler. Ortak yaşamalar çekilmez olunca, çekilir gidilir. Gidilemiyorsa, kuşların kanadına binilir, uçulur. (Şu anda Hınzır Hoca'yı kıkır kıkır gülerken yakaladım, kulağıını çektim.)

Gafil yazıcı, vaaz yeter. Okurun uykusu gelmiştir.
Davullar çalınmalı, herkesi kendi dünyasına yollamalıdır.

Yaz geceleri, o küçük balkonda, yıldızlara bakıp, tan ağarana dek söyleşip, sessiz türkü çağırانلار kim ola?

Canlarını birbirine dolayıp, ten alıp ten veren, canlařanلار kimlerdir?

Gülden'le Hoca sevdâsı yazın doruğa erer. Kirazلار meyve vermiş, bahçedeki ıslak çimenin kokusu ruhu sarmıştır. Gelecek uzun sonbahar ve kış geceleri, ilkbahar sabahلاری: Gülden'le Hoca'ya yaz yaraşıyor.

Sayfiye sevdâsı değil onlarınki. Kıyılardaki budala kentli, serhoş koklaşması değil.

Tenhada, kuzluk bir yerlerde, düşünceinin dinginliğinden ateş almış tadışma.

Gülden ile Hoca'nın göbek adı muhabbettir.

Boca bütün ayrılıkları aştı. Yıllardır yaşadığı ayrılıklar karşısına hep farklı Güldenler çıkardı. Ayrılık, yeni bir yüzüdür Gülden'in.

Gâvur Gülden olur mu? Gâvur Hoca? Olur, neden olmasın? Gâvur: Mihmândır sevdâyâ. Kültürümüzde gâvura da yer vardır. Sevdâmızda neden olmasın?

Gâvur lkelerinin birinde, sabaha karşı döşeğinde uyuyan bir Gâvur Gülden'i seyrederken, ağlayan Hoca, terlemiş avuçlarıyla defterine öyle yazmıştır.

Gülden ut çalarken, Hoca söylemiştir. Gülden, uduyla kültürünün derinliklerinden sevdâsını Hoca makamından söylemiştir. Hoca makâmı, Türk müziğinde yenidir. Gülden bulmuştur onu. Çünkü, Hoca, Gülden'i bulmuştur. Grmştir. Gülden'le Hoca'yı anlamak, biraz Türk musikîsini anlamaktır. Biraz, diyorum, müzik başka ülkelerin mziğide olabilir. Hoca makâmı, öyle bir makamdır. Nefesler karışır onda birbirine.

Trk: "Yaz günü, temmuzda, sen terle ben sileyim." Gülden, silmiştir.

Vefasız Gülden var mı? Yoktur.

Vefasız Hoca yoktur. Gamdan âzad edilmiş Gülden-Hoca da yoktur.

Sevdânın enâyisi olmadan, sevdâ gerçeğini diğer gerçek-
ler arasında yaşamak: Gülden-Hoca sevdâsı.

Hoca, sevdâyı Gülden'e karşı bile korumuştur. İnsan cânını tazelemezse, çok kolay kokuşan bir varlıktır. Sevdâ da taşıdığı insanlara bağlı olarak kokuşabilir.

Gülden ve Hoca'dan biri kokuşuyorsa, diğeri sevdâyı kurtarmalıdır.

Bunun yollarından biri, sevdâyı geçmişe katmaktır. Orada sevdâ, neyse öyle kalır. Geçmiş anımsandığında çürük kokusu duyulmaz. Yalnızca, eksik kalan sevdâ evinin tamamlanmamış duvarları, çatısı, kapıları, pencereleri derin bir iç burukluğu yaratır.

Sevdâ çürümemeli. Gülden ve Hoca çürüse de.

Koşullar değişse, değiştirilse, ateşe odun atılsa kokuşma durur mu?

Onarmak, yeniden kurmaktan çok daha zordur.

Su söylediklerimi çok az kişi anlayacak. Anlayanların da çok azı önemseyecek. (Bu kitap, yayımlanırsa, sonu kaldırımlarda bitecek. Hoca'nın karısı öyle buyurdu.)

Kendi duyarlılığı, kendi gönlü, kendi aklı olmayan, her şeyi bir örnek, tek elden, buyruklarla yaşayan insan, Gülden'i de Hoca'yı da anlamayacak.

Anlamayanı anladık. Anlayanı da. Anlaştık.
Gülden, Hoca'yla, anlayanlara selâm söyledi.

Simdiye dek, hiçbir Gülden, hiçbir Hoca intihar etmemiştir. Delirmemiştir.

Uçurumun kıyısında biten ufacık “Unutma Beni” çiçeği onları yollarından alıkoymuştur.

İntihara gerek kalmamıştır: Çünkü, “ölmeden, ölmeyi bilmişlerdir.”

Yılışık sevdâ: Şımarmış çocukların oyuncağı. Öylesine çılgınlığın dokuduğu kumaşlarıyla, Gülден ile Hoca'da yılışık olmayan gerçeklik paylaşımı, saygılı ve eşit. Muzip, ama haddini bilen; yetersizliğin acısını tatmış; ama hep kendini anlayarak karşısındakini anlamaya yönelmiş.

Anladığı için sevgilisiyle dalga geçen. Yârini tiye alan. Sevecen bir gülmece yağmuru. Yâri ve kendisi kokuşmasın diye.

Seni anladığım, seni delicesine sevdiğim için gülüyorum sana. Komiğim. İbişim. Palyaçom.

Karagözüm. Sevgilim. Enâyim. Uydurukçum.

Sevdim. Güldüm. Gülündüm. Sınırımı bildim. İçimde büyüyen ufkumla: Gülüştüm.

Sevgi ile sımsıcak takılma. Çaresizliklerin paylaşılıp koflukların, kasılmaların, boş gururun alaşağı edilmesi.

Gülmecen olayım sevgilim. Mizahınla beni bana izah et.

Çarp sakladığım boşlukları yüzüme.

Sonra al göğsüne beni, şefkatin hüznü sütüyle emzir.

Hoca: Hâce: Efendi, sahip, öğretmen... Geleneksel anlamları. Gül-dân: Çiçeklik, vazo.

Kelimelerin köküne inmemeli. (Hem, Güldân ile Gülден'in ilgisi yok.) Gülден ile Hoca orada değil.

Gülден küllerden doğdu. Külден. Her yangın yeri, her sönmüş ateş, Gülден'e gebedir.

Hoca, yani baca, tütmesi için bu kültüre, bu ateşe zorunludur.

Türkçemin sakladığı Gülден ile Hoca budur.

Ve bu kültüre, küllerden gönül nefesiyle üflendiğinde tutuşturulmuş, parlayan nice alevi, içinde taşıyıp göğе veren bacalar vardır.

Bir Gülden. rkek bir aktavşan. Hep uzaktan, çok uzak-
tan sevdi Hoca'yı yıllarca.

Hoca, yaşamanın tutukevinde dolandı durdu. Gülden ziya-
retine geldi arada bir.

Kısıtılmaktan, kısılmaktan, Hoca'nın egemenliğinden
korktu. Bağımsız yaşadı.

Bir sarman kedi oldu, dolandı girdi bir yerlerden Hoca'nın
koğuşuna, bir sıcak köşede kıvrıldı yattı. Geceleri uyurken sey-
retti Hoca'yı.

Böyle sevdâ olur mu? Oldu. Hoca tutuk, Gülden yitikti.

Bir sevdânın nasıl olacağının kuralı yoktur.

Yaşanır bakılır ki, o bir sevdâ imiş.

Bir Hoca tomurcuğu, Hoca'ya "sarı"yı sordu.

"Sarı ölüm değildir. Hüzün de. Sarı, kırmızı öncesidir yaşanan kültürde. Hazırlan duracaksın demektir.

Kırmızının ardından yine sarı gelir. Dikkat, gideceksin demektir.

Sevdâ öyledir: Bir trafik lambası. Hâlis sevdâ: Sarıdan gelir. Aradadır. Kısa süreli.

Sarıda, arada: Durup göğ'e bakmalı.

Yeşilin çiğliğı, kırmızının kimi zaman ölçsüz coşkunluğu arasında. Sarı: Uçurumun tam kıyısında duruvermek, hep orada kalmaktır.

Uçurumu kaldırırsanız, sevdâ alçalır, yüceliğini yitirir. Sevdânın gece yolculuğunda sürekli yanıp sönmelidir. Sarıdaki sarıyı gördün mü yavrucuğum?

Yahya Kemâl dostumuz: “Bir aşk oluverdi âşinâlık”, buyuruverir. “Bir âşinâlık oluverdi aşk”, olmaz mı?

Erenköy’de artık aşk kalmamıştır. Erenköy’deki erenler göçüp gitmiştir.

Erenler, Evren köye taşınmışlar, sevdâ mekân değiştirmiş, yuvasını yitirmiştir. Evrenlere bir köy aranmaktadır.

Bizim kültürümüzde, Gülden-Hoca sevdâsı yoktur. Ne idüğü belirsiz bir ilişki. Gülden kimdir, neyi temsil eder? Hangi genç kızımız, kadınıımız Gülden'dir? Hangi delikanlıımız, erkeğimiz Hoca? Hoca adı da ne oluyor? Câmi hocası mı? Mektep hocası mı? Dans hocası mı?"

Ne dersin Gülden Hanım? Sen var mısın bu ülkede? Sesini duyan var mı Hoca Bey, (efendi değil?) ya sen? Neyin hocasısın sen? Kimin hocası?

Gülden ile Hoca, böyle bir eleştiriye karşı oturup birlikte şunları yazdılar:

"Biz, Türk toplumunda, yüzlerce yıllık geleneğin sonucunda, çağdaş dünyanın sorunlarla dolu karmakarışık çalkantısında, çelişkiler ve çatışmalar yaşayan bir ikiliyiz. Türkiye bir çelişkiler ülkesidir. Girdaplar diyarıdır. Mardin'de, Ağrı'da, Konya'da, Urfa'da, Çankırı'da, Amasya'da, Edirne'de, Türkiye'nin daha nice ilinde bir avuç cânız. Varlığımız resmî kayıtlara geçmemiştir. Gazeteler, renkli dergiler, bizi anlamaz. Ne ödül alan filmlere, televizyon dizilerine ne de çok okunan romanlara, öykülere konu olduk.

Şimdilik ancak Güldenler ve Hocalar birbirlerini arayıp buluyorlar. Bir genç kız babasına, 'Bu adam bir Hoca, onu bunun için seviyorum' diyemiyor. Bir delikanlı, bir kadını, o kadın bir Hoca olduğu için sevdiğini anlayamıyor.

Gündemde değil bu sevdâ. Bunu söylemiştik. Sosyobiolojik ilkeler gereği bir toplumda Gülden ve Hoca sayısı hep az olacaktır.

Biz inanıyoruz: Dünyada hâlâ sevdâ sürüyorsa, bu biraz da bizim sevdâmızın derinliğinden geliyor.

Biz bu dünyaya egemen değiliz. Sevdâmız da diğer sevdâlara egemen değildir. Egemenlik, bizim dergâhımızın dışındadır.

Gönül tezgâhımızda dokuduğumuz sevdâ kumaşı, egemen sevdâya meydan okumaktadır.

Öyle bir sevdâdır ki bu: Ne adına olursa olsun, her türlü tekelci, baskıcı, sevdâ yok edici egemenliklere karşıdır.”

Berkes birbirini Gülden'in Hoca'yı sevdiği gibi sevebilseydi, dünyada bir "evre sorunu" olmayacaktı.

Gülden: “Kadın eziliyor. Devlet, buyruklar veren, sert baba görünümünde. Erkekler, doyumsuzluklarını, yetersizliklerini kadını aşağılayarak gidermeye çalışıyorlar.”

Hoca: “Gülden haklı. Bir taraf eziliyorsa, ezen de mutsuzdur. Sevdâ tohumu, böyle bir toplumda, çöle savrulmuş gl tohumları gibidir.”

Gülden ile Hoca: “Umuyoruz, sevdâmız size, eşit olmayı, dostluğı, kardeşliğı, leşmeyi ğretecektir. Yıpranarak da olsa, sınaya yanıla ğreneceğız.

Didişme de hep sürecek. Seven didişir. Uğraşır. Çatışır. Sleşmeyi, karşılıklı eyleşmeyi başarmalıyız. Bizim yârenliğımizden yaşanası bir dünyanın gerçekteştirilebilir olduğunun muştusu verilecek.”

Gülden ile Hoca’nın sevdâ tarihi: Cz bir. Methal: Muhabbet faslı.

Yarım kalan bu gökkubbe hoş bir muhabbet imiş.

Muhabbet, Gülden ile Hoca’ya hakkını helâl etmemiştir daha.

Gönülden gönüle giden yollar, nice mr tüketecek, ama tkenmeyecektir.

Binzir Hoca: “Bu yazılanları okuduğumda, nice yalanlarla dolu olduğunu görüyor, üzüliyorum. Sevdâ, yalanlar üzerine kuruluyor. Aldanmalar, yanılsamalar üstüne. Sanrılara dayanıyor. Olağan insanın, doğallığın sevdâya gereksinimi yok.

Kaç değnek vurmali, bu sevdâ faslını icât edene? Sevdâ sözünü ağzından düşürmeyenlerin gocundukları yaraları vardır. İnsan ilişkilerini beceremeyen kişilerdir onlar.

Yaralı Gülden: “Ne hoş bir yaradır sevdâ! Ne anlamlı aldanmadır. Olağanlığın, sıradanlığın ötesinde, ne çarpıcı, ne zengin, ne acı verici gerçekler yaşatır. İki aldananın yaşadığı gerçekliğe yanılsama diyen üçüncülerin yanıldığını görebilmeleri, ancak bu ikilinin yaşantılarına sahip olmakla başarılabilir.”

Sevdâ, kendini, ancak, ona inananlara açar.

İçimizde nice kapalı kapılar vardır, anahtarı sevdâdadır.

Gülden ile Hoca sevdâsının asıl çekirdeğinde Gülden var. Gülden, kldendir. Daha önce yanıp kül olmuşların ılık ateşinden uçar gelir.

Yanma yoksa, Gülden yoktur.

Binlerce yaş Gülden, yanmaktan korkmaktadır.

Hocaların da çoğu yaştır. Ateşe direnirler.

Kimler pişecektir bu sevdâda, çatırdayacak, gevreyecek?

Gevremiş gönüller: Çıra olmuş, “kebâb” olmuş.

Ateşe şeytan diyenler: Ateş mâsumdur. Yeniler. Diriltir.

Şeytan sudur. Buharlaşmadır.

Bunların olmadığı yerde sevdâ yoktur.

Kız Hoca: “Hiçbir Gülden bana çiğ börek yediremez.”

Evli Hoca: “Karım bir Gülden’dir.” (Yalansa, evli olan Hoca değil, bacadır.)

Dul Hoca: “Oh! Kurtuldum. Şimdi gönlüme göre Güldenler arayacağım.”

Bilimsever akademisyen Hoca: “Gülden ile Hoca öyküleriyle uğraşılacağına ciddi, uluslararası nitelikte, yabancı dillerde yazılmış, derin araştırmalara dayalı, matematiksel formüller ve eğrilerle bezeli, bilimsel değeri yüksek çalışmalarla uğraşılsaydı, dünyada ulus olarak yerimizi bulurduk. Beyin yumuşaklığının, şark eblehliğinin bir sonucudur bu öyküler. Bunu yazan yazarı akademik hayattan uzaklaştırmalı, hiçbir bilimsel toplantıya almamalıdır.” (Soru: Bunları söyleyen Hoca mıdır, Hâce mi?)

Gomurcuk Hoca: “Gülden ile Hoca’dan ne güzel Tiyatro olur.”

Ahmet Hoca: “Ben Gülden’im.”

Gülden gl. Hoca mürekkep kokar. (şimdi, Hoca'nın hor-
laması bilgisayar yazıcılarının sesine benziyor.)

Has Hoca'nın mürekkebi gl kokar.

Peki, kimin nesi gülsuyu kokar?

Hoca, kendini saklayamaz. Sakladığı, zâten kendisidir.

“Geldik birbirimize, geliştik.” Böyle yazmıştı Bir Gülden, defterine. şimdi ne denli gelişmemiş olduğunu bile anlayamayacak kadar gelişmiş, duruyor.

Nasıl peygamberlerin çoğu çöllerden çıkmışsa, sevdânın hası da bozkırda oluşur.
Sanıldığıının aksine, İstanbul sevdâyâ karışır.

Sevdâ dersinin ev ödevi çoktur. Ağırdır. İnsanı çileden çıkaran problemler vardır, her dersin sonunda.

Çözümlerinin doğru olup olmadıkları sevdâzedeler öldükten sonra anlaşılır.

Şurası kesindir: Yapılmayan her ödev, sevdâyı zedeler, öldürür, bitirir.

Hoca, İstanbul’da bir kır kahvesinde oturup Gülden’i yazarken, bozkır rüzgârı Gülden gelinciğinin yapraklarını defterine savurdu.

Şimdi Hoca’nın defterinin arasında kurumuş gelincikten bulunur.

Bu tezgâhta her şey sevdâ.
Hayır! Bu sevdâda her şey tezgâh.

Neden hep kim vurduya gider oldu sevdâlar? Herkesin sevdâdan başka bir işi var. Yaşama, bir kahır olarak çekiliyor. Mutluluk, sevdâ, ötesi kıtalarda aranıyor. Güvenceli. Gerçekçi. Onaylanmış. Huzur veren.

Sevdâ: Kelimelere asılmış fenerler. Havaî fişekler gökyüzüne savrulmuş. Hâlâ yalnızca edebiyatın konusu. Sanatın, biraz psikolojinin falan. Ama hâlâ felsefe kadar lüks. Herkes yaşadığını sanıyor. Gülден ile Hoca nefesi değmemiş, hesap-kitap-telâş kokan soluklarına.

Gülden ile Hoca operet olamaz. O, bir cumhuriyet.

Günellerden çıkışın coşkusu: Çünkü, her sevdânın içinden bir tren geçer.

Bütün hukuk düzenleri sevdâya karşıdır. Daha Sevdâ Cumhuriyeti kurulmadı çünkü.

Boca, düşünce kokan bir yaz ikindisinin serinliğinde, içinde bir bulutla usulca, Gülden'in kapısını araladı.

Gambaz, ünlenmiş ve işinin otomatı olmuş yazardan Hoca olur mu?

Örneğin, sevdâyı yaza yaza kaşarlanmış olanlardan ya da hastalıklı sevdâları anlatarak pazara girmişten?

Kim bilir? Saymaca Hoca olur belki.

İnsanları Hoca edip edebiyata boca edemezsiniz.

Güldenlik de öyle.

Gülden ile Hocalığın edebiyatla yakından ilgisi yoktur. Bir duyarlılık, bir yaşama biçimi, bir tavır alıştır. Edebiyattan kaynaklanmaz. Bir insan duyustur. Edebiyata konu olabilir, yalnızca.

Çok duygulu, temiz yüzlü bir delikanlı, bu yazıları okudu, onun da nice sevgi deneyimleri olmuştu, zorladı kendini, ama hiçbir şey anlamadı.

Binzir Hoca şöyle dedi: “Bu delikanlının kulağına yâr suyu kaçmamıştır. Sevdâ onu üzmüş, sevindirmiş, ama hep düzde bırakmıştır.

Sevdâ yağdığında ayakları kaydığı için hep kıyıdan kıyıdan yürümüştür.

Aşk topacı vınlamamıştır beyinde.”

Kimi topluluklar, kutsal giysiler giydirerek sevdâyı tekelleri altına almaya çalışmışlar, çalışıyorlar.

Gülden ile Hoca hiçbir sevdâ örgütünde değildir.

Her sevdâda dünyaya çarpık bir bakış vardır.

Düşünce tarihinde büyük düşünürler Hoca olsalardı, nasıl Hoca olurlardı? Eflatun Hoca, Aristo Hoca, Spinoza Hoca, Nietzsche Hoca, Marx Hoca?

Yaşarken çok kişi olarak yaşamak, Hocalık bu. Bu dünyada birçok dünyayı yaşamak. Her dünyada bir Gülden. Her Gülden’de birçok dünya.

Çünkü, bu dünya sevdâyı kaldıramaz. Sevdâ aşar. Başka dünyalar yaşayamayan sevdâyı yaşayamaz.

Bir yığın insanın sevdâyı tanımamalarının altında bu yatar.

Kimi duygucu seviciler sevdâyı beceriyor. Tüm dünyaları bu dünyada açıp tüm Güldenleri, tüm Hocaları birlikte yaşamak istiyorlar.

Ama biliyorlar ki, her Hoca-Gülden ayrı bir dünyadır.

Onları tek bir dünyaya, bu dünyaya indirirseniz yıkılır dünyalar.

Her dünya, bu dünyanın ötesinde, ayrı yaşanmalıdır.

Bu teknolojiyle, bu çevrede, bu ekonomik düzende, “çok dünyaları” nasıl yaşayacağız? *Sevdânın altyapısı yok toplumda.*
Sevdâ tarihinde, hiçbir zaman böyle bir alt yapı olmamıştır.
Sevdâ toplumu kurulmamıştır.
Sevdâ hep az insanların işi olagelmıştır.
Delilikle benzerliği buradadır.
O yüzden sevdâ: Yürürlükteki bütün düzenlere karşıdır.

Hoca, bir Gâvur Gülden'i sevmiş, ona "Gülden" diyemiş, "Rosemary" demiş. Hıncır Hoca gülmüş buna: "Gülden Rosemary olamaz, ne o, Bloody Mary gibi. Bence Gülden'in gâvurcası Helga olabilir: Bozulamaz, kutsal demek."

Hoca'nın adı ne olurdu, gâvur olsaydı: Belki, "Ernest" ya da "Ernie": Ciddi demek. Ne denli ciddi olduğunu, ciddi olmayan okur anlayabilir.

Gülden ile Hoca: "Helga ile Ernest" mi olacaktı?

Olamaz: Sevdâ, içinden çıktığı kültürden koparılamaz. evrilemez.

Aşk: Aa, kırkayak!

Gütsü, gölgede tütmelidir: Gülден'in serin gönlünde,
Hoca kül olup tütmelidir.

Gülден ile Hoca, aynı bulutun üstünde oturmasalar da, her
biri bir bulutun üstünde oturur.

Tomurcuk Hoca'nın iki gözü, iki sevdâ çeşmesi: Birinde Hoca ağlar, diğesinde Gülden.

(Hıncır Hoca: “Bu kızın gözlerine birer silecek gerek!”)

Gülden'in dünyaya şaşmasına Hoca'nın şaşıvermesi: Kelimelerden o gün, bir kucak dolusu kiraz toplandı.

Birinin aklına gelebilir: Hoca-Gülden aşkı, Eski Yunan'daki bilge kişi-oğlan aşkı değildir. (Foucault dostumuzun kulakları çınlasın!) Gülden'in konumu türlü i çatışmaları yaşayan, Hoca'sının aklını çalmaya uğraşan, ona tapan oğlan'ın durumuna benzemez. Ezme-ezilme durumu yoktur, Gülden ile Hoca arasında, eşitler arasındaki kavga vardır. Ama, toplumun, yönetimin baskısı olabilir, ikisi üzerinde.

Sevdâ ustası, sevdânın ne zaman bittiğini, bitmesi, başlaması gerektiğini bilendir. Bitirecek yüreği olmayan, derinliklerin insanı olamaz. Ölümler yaşanmalıdır: Ölüm yeniden doğuştur çünkü, canlanmalıdır. Ölen değil, ölmeyen kokuşur.

Sanılır ki, seven sevdâyı bir sarhoşluk olarak yaşar. Sevdâ ehli, dünyanın, gerçeğin eşiğinde, düşler alanında döner durur. Yanlıştır. Çağımızın Gülden'i, Hoca'sı, gerçeği yaşarken, severler. Sevdâ onları *engellemez*. Gerçekle olan ilişkilerini engellemez, aksatmaz. Sevdikleri için yaratırlar, doğururlar, üretirler. Korkmazlar. Savaşırlar. Sevdikleri için düşünürler, çözümlerler; bilimle, matematikle uğraşırlar. Yumuşamazlar. Ödün vermezler. Sabırlarını yitirmezler. Ölçünün kaçırılması gereken uğraşlarında, ölçüyü kaçırmazlar.

Sevdâ, sanata da açıktır bilime de. Teknolojiye de. Politikaya da.

Bir ezâ değildir sevdâ, ne de bir rızâ, boyun eğiş, teslimiyet: Seven, sevdiğini hak etmek, sevdâyı hak etmek için çalışmalıdır.

Tembelden sevgili olmaz, seven olmaz.

Hamarat insanların işidir, sevdâ. *Seven dünyayı değiştirmekle yükümlüdür.*

Ölçülü olmak, akıllı olmak: Nefsine egemenlik. Yüzyıllarca insanlara öğretilen bu: Gücü elinde tutanlar, böyle yönetirler toplulukları!

Sevdânın niçin hep muhalif olduğu artık anlaşılsın.

Sevdâ günah derler, en büyük günah da budur!

Güliden, Hoca'ya bir gün şöyle dedi: "Ben senin bir türlü başaramadığın, belki başaramayacağın sevdânda olanım."

Sevgiliyiz, eyvallah!

Ne zaman, içini kuşatıp, yüreğinin en gizli kovuklarına dek girdiğimi, sana egemen olduğumu, varlığını ezdiğimi düşünürsen, bil ki, o, ben değilim. Beni düşündüğünde, kendini özgür, bensiz, bulut kadar hafif hissetmelisin. Varlığım kimsenin gönlünde ağırlık yapmamalı. Yerçekimi yok benim sevgimde, gökçekimi var. Bütün sevdâ terazilerinde ağırlığım eksi.”

Hoca, bu mektubu yazıp Gülден’in göğüne uçtu.

(Bu sözlerle dalga geçmemeli: Elbette, gülmece ile sevdâ arasında bir ayrım vardır!)

Aşk komasına girilebilir, girilmelidir de, çıkmasını bilmek koşuluyla.

Sahnede yalnız, ışık üstünde: Bomboş salon. Tomurcuk Hoca, sevdâ bu değildir!

Nasıl çıktın sahneye, kimin oyunu bu, kimlerle oynuyorsun, ışıkçı kim, neden üzerine düşmez dilediğinde ışık, kimin sözlerini söylersin, bilemezsin.

Salon hep yarıya dek doludur. Yarıısı, hep başka bir yerde.

Oyunun orta yerinde kendini oynamaya başlarsın. Bozulur akış.

Sürdürebilir misin oyunu? Oyuncular seni oynarlar mı?

Oyun sevgilin, sen sevensindir.

Bir oyunu sevmektir sevdâ.

Senin başlatmadığın ve bitiremediğin.

Bir oyunu sevmek oyunu.

Cebindeki anahtar açamaz daha, salonu.

O kapı kendi kendine açılır.

Sabret yavrucuğum, “sabır güzeldir”.

Bir gün, apansız, çırılçıplak bir oyunun orta yerinde bulacaksın kendini.

Sen soyun. Böyle bir oyun oynanmasa da.

Uyana dek, uydur.

Tomurcuk Hoca’nın cebinde iki kalem, biri mavi, biri kırmızı.

Sabahlara dek mor çalışıyor.

Neden uzundur yaz geceleri? Gülden'le Hoca'nın doyası-
ya sevişmesi için.

Gomurcuk Hoca'yı Hoca yapacak olan, dolunayda bir türlü uyuyamamasıdır.

Gennet ve cehennem: Gülden'le Hoca, orada da birlikte olacaklar.

Birbirlerine hep bir mucize olarak baktılar. Sevgileri, bu bakışmadan doğan bir başka mucizeydi.

Sosyal psikoloji kitaplarına giremeyecektir, o yüzden, bu sevdâ.

Psikiyatr arkadaşlar dudak bükecek, sosyologlar dalga geçeceklerdir.

Hele o, cin fikirli tarihçi arkadaşın kahkahalarıyla titreyen sakalını, tarih, belki de, hiç yazmayacaktır.

Romanları da olmayacaktır: Romancılarımızın pek alışık olmadığı, önemsemediği, onlarla yeterince “çarpıcı tezler üretilmeyen” tiplerdir çünkü.

Yazık ki, bir tek Ahmet Hoca’nın kalemiyle kâğıda geçip unutulacaklardır.

Biri, şunu soracaktır: “Neden Gülden ile Hoca derli toplu değil de, böyle parça parça, paramparça anlatılıyor?”

Anlatılanın içeriği bunu gerektiriyor.

Sevdâya çekidüzen verilemez.

Siz hiç derli toplu sevdâ gördünüz mü?

Geldiği gibi yaşanır sevdâ, geldiği gibi yazılır.

“Türkiye’de ne bir Hoca ne de bir Gülден var. Anlatılan tipler birer uyduruk, birer zorlama.”

Bu kitapta buna yanıt verildi. Bir başka yanıt: Düşünün iyice, burada bir keşif mi, yoksa bir icât mı yapıyoruz?

Ama uydurmuyoruz. En az bir Hoca, en az bir Gülден vardır. Vardır. Çoğalacaklardır. Bu kitap onlardan haber verecektir.

Bazıları Hoca, bazıları Gülден olduğunu anımsayacak, bazılarıysa yenilerini doğuracaktır.

Kitap bu umutla yazılmıştır. Başka bir umutla da yırtılabilir.

“Gebeş akıllı”lar var: Bunların gönlü hiç gelişmemiştir. Ne güzel hesap yaparlar, ölçerler, biçerler, becerirler, üretirler, yönetirler, ama içlerindeki sevdâ kulağı duymaz, sevdâ gözleri kördür. Hödüktürler. Ne denli “akıllı”, problem çözen yanları olsa da: Mühendisler, akademisyenler ve de bürokratlar, hele politikacılar arasında pek çokturlar.

Bunları düşündüğünde, Gülden, yalnızlığının nedenlerini daha iyi anlıyor.

Çekişmeler, kavgalar. Var olmak, kendini kanıtlamak, kimi zaman bir düşünceye, bir inanca hizmet amacıyla... Bu çekişmelerin çoğunda, karşımızdakini anlamamak için ne denli çok direnç gösteririz.

Demek ki sevdâdan payımızı alamamışız, demek ki çiğ yanlarımız pek çok.

Seven anlar. Yazık ki, her anlayan sevemez.

Sevmek, hemen uzlaşımlara girivermek değildir.

Sevebilenlerden midesi rahatsız olan pek azdır.

Umursamaz, boşveren de değildir, seven.

Seven, tartışabilen, yenilgisini bile sessizlikle kabul edendir.

Sevenin dünyası tükenmez. Çevremizdekiler, gün gelir, yaşayabileceğimiz bütün dünyaları bir bir ortadan kaldırabilirler.

Sevenin her zaman yaşayacak bir dünyası olmuştur. Sevdiği onu yapayalnız bırakıp gittiğinde bile.

Gülden sevilmede usta. Sevilmesini bilmektir Güldenlik.
Hoca sevmeye.

Ama Gülden sevmeye tekliyor. Hoca sevilmede.
İşte Gülden-Hoca sevdâsının en zayıf yanı.
Zincir sık sık buradan kopuyor.

Geknoloji değildir aşk. Seri üretimi yok. Bir “knowhow”ı hele. On derste aşk olmaz.

Güliden ile Hoca biriciktir. Sevdâları da. Yaşanmıştır. Yaşanmaktadır, yaşanacaktır. Bir kezliktir.

Bir Güliden’in bir Hoca’yla sevdâsı, başka Güliden ve başka Hoca’yla yaşanmaz.

Güliden’de “dolanan türlü hâller” yalnızca o Güliden’e aittir. Sevince çoğalan Güliden, o Güliden olarak çoğalabilir.

Gülden ile Hoca'nın çekmekte olduğu acılar, katlandığı ayrılıklar, hâlâ sevdâya layık olamadıklarını gösterir.

Cinsellik bir iletidir: “Sana kendimi bedenimle birlikte adadım” demektir. Cinsellik bu iletinin anlamından koparılırsa, sevdâdan ayrılır: Teknoloji olur!

Alıngan, yaralı bir Hoca'nın hâli: "Sevdâ vaktimi alıyor. Zaman çağlayanlarından düşüveriyor, yazılacak kitaplarım, garip kalemim, boş kâğıtlarım, tomarla mektuplarım.

Sevdâ gözümü alıyor, kimi sevdiğimi bile göremiyorum.
Sevdâ aklımı alıyor."

Sevdâda seçim var mıdır? Mahkûm mudur Gülden Hoca'ya, Hoca Gülden'e?

Sevdâ “Hayır!” diyebilme olanağıyla birlikte büyür.

Kimse kimseye mahkûm olamaz sevdâda.

Peri kızı Gülden: “Burada anlatılan aşk, dünyevî. Hep dünya evinde geçiyor. Gerçek aşk İlahî aşktır.”

Rabia Hatun’un aşkını biliriz. Bütün, derinliğine yaşanmış sevdâlarda Tanrı’nın kokusu vardır.

Hocalanmış Gülden yoldadır. Sevdâsı Hoca’ya, Hoca’yla birlikte dünyaya, dünyayla birlikte evrenedir. Tanrı’yadır.

Dünyada, küçücük dünyalarında, yanı başlarında olanlarla, tene ten, cna cn sevdâları beceremeyenlerin Tanrı sevgisini anlamaya hakları var mıdır?

Gerçek sevdâları yaşayamadan, gerçeği aşan sevdâları yaşayamazsınız. Mistik kardeşlerimin sevdâlarında anlayamadığım budur.

Gerçekle başa çıkamayınca, başınıza gerçeğin ötesini koyarsınız.

Bu sözler, Hoca kızı Gülden’in sözleridir.

Sevdâ savcısı: Tombul, ince tel gözlüklü, okumuş biri: Etüvlenmiş kafa, biçimci, sığ, ebleh: Suçlar.

O adamı ancak, Freud amca iyi edebilir. Ona havale ediyoruz.

Sığıngan sevdâlı: Gerçeklerden korktuğu için sevdiğinin donuna saklanır.

Hoca'nın biri, Ankara Ekspresi'ydi: Gülden'i aldı, taşıdı.
Hoca bir trendir. Gurbete taşır sevdâyı. Yurdun dışına taşır.

Yaşadıkça tüneller oluştu içinde. O tünellerde nice trenler
rayından çıktı.

Nice trenler çarpıştı.

Hoca garının makasçısını sevdâ aldı.

Boca'nın kanıtladığı bir matematik teoreminden bir güvercin uçtu.

Ankara'nın tepelerinden birinde batan güneşin üstüne kondu, yitti.

“Umutlar Batı’da yiter.” dedi, Hoca.

Güneşin doğuşunda (ezan okunuyordu, Tomurcuk Hoca yapayalnız Ankara'nın bir sokağında yürürken) bir teoremin önünde daha durdu.

Sevdâda teoremler vardır. Bir yerlerinde gizli. Bulup çıkardı Hoca.

Tomurcuk Hoca, yüreğine boca edilen sayılarla, sevdânın matematiğini sabahın alacakaranlığında arıyordu.

Sevdâlar nasıl biter? Kim bilir? Bazıları şöyle bitiyor: İnsanlar, yaşadıkları güzelliklerin ardında, onları besleyen çirkinlikleri keşfediyor. Hesap yapıyor. Düzeltmeye, planlamaya kalkıyor.

Sevdâ güzelliğinin kendiliğindenliğiyle oynamayınız.

“Sevdâyı tedirgin etmeyiniz.”

Kendi tedirginliği yeter ona.

OMURCUKLAR

Hoca olmak için gökleri bilmek ve susmak yeterlidir. Dolunayda uyumamak da cabası.

Güliden dosyalamış sevdâlarını. Bilmez ki hiçbir Hoca dosyaya sığmaz.

Hiçbir Güliden Hoca'yı tahterevalliye bindiremez.

Buzunu verdi Güliden, yedi kat donmuş buz verdi, tomurcuğa. Dondu tomurcuk, Güliden'de takılıp kaldığını sandı. Nelerden sonra anladı ki, bu buz yakarmış. Rüzgârı götürürmüş külünü başka yerlere, başka Gülidenlere. Bunu anladığında dolunaydı ve uyuyamıyordu.

Rüzgâr uçurdu kâğıtları ve yazılanlar tütsünün dumanına karıştı. Sakın tütsünün külleri silinmesin. Onlar nice Hoca ile Gülidenlere gebe.

Sevdâ yalnızca eylenir.

Bizim sevdâmız siyahtır. Toplum kurallarını içine alıp yok etmiştir.

Tomurcuk Hoca'nın arabasında bir tiyatro perdesi vardı: Sevince açılır, Tomurcuk orada kendini oynardı.

Kendini yaratmak: Kendini yâre atmak. Yaratmak sığınmak değildir. Sığınan yaratamaz da.

Tomurcuk Hoca'nın kendinden başka kimseyle bir sorunu olmadığı için, Güliden'i de olmamış, açamamış!

“Yavrucuğum” dedi, Güliden Hoca'ya, “Hadi, yoğurt ye ve yat, uyu. Bu yaşadığımız çılgın anları sindirebilmek için yıllarca düşünmemiz gerekiyor.”

Arada bir bulutlardan inip dünyaya bakmak gerekiyor. Kollamak dünyayı.

Dünyayı başka türlü yaşayabilme olanağını anlayabilmek için.

Sürekli gökyüzü sağlıklı değil.

Dehlizler de gerek.

Bu dünyanın içindeki kırk ayrı dünyada yaşamalı.

Bulup çıkarmalı onları.

Bir yaz ikindisinde sağanak yağmurdan, fırtınadan kaçıp çam ağacının altında ıslanmamaya çalışmalı.

Nasılsa güneş açıyor.

Dünyalar açıyor, dolanıyor içlerinde.

Kahr ve mutlulukla bir Hoca açıyor.

Güliden'e söz verdi, aklını yitirmeyecek.

Uslu da olmayacak.

Akıllı çıldıracak.

Deneyecek, denenecek, kana kana içecek, nice insanda bulunduğu dünyaları.

Pınar dünyadan: Düşlerin çağıladığı gerçek dünyadan dolduracak tasını.

Tomurcuk Hoca'ya not: "Güliden olmadan Hoca olamazsın. Gülidenleşmeden korkma. Sonra Hoca, sonra bir gün gelir, yenden Güliden olursun.

Aynalardan korkma, gören hep sensin. Görüneni ise yapıp anlamaya bak.

Sevdânın dayanacağı güvendir, dostluktur. Sıcaklıktır.

Bunlar yoksa sevdâ, teknoloji olur!

Çıkarını gözetirsen, çıkamazsın sevdâya.

Aşkın günah olduğunu söyleyen mü'min kendi kitabına göre haklıdır.

Günah, yanlışlık, sapkınlık: Sıradanlığa aykırıdır sevdâ. Sevdâ, insana saygıdır, kimsenin hakkını yememektir.

Hak sundu bize sevdâyı, haklıyız.

Ölçümüzü, sınırlarımızı, gücümüzü, yerimizi biliriz.

Onun için çıldırırız.

Siz hiç akıllı olmayanın çıldırabildiğini gördünüz mü?

Haklı olmayanın isyan ettiğini?

Avucumuzda tuttuğumuz gülün rengine, elimizi kesen dikenlerin akıttığı kan vardır.

Sevdâdan çok söz edilirse, anlamı kokuşur. Kokuşturmak gerekti. Kokuşturduk.

Düşler kokuşur, çirkin birer gerçek olur. Tomurcuk sevdâlar için, düş ölümleri gerekli.

Düş celladıyız, düş anası.

Görevimiz düşlemek, bunun için düşmedik hiç dünyada.

Düşkün değiliz. Sevdâya bile. (Yoksa, düşkün olmamaya mı düşkünüz?)

Çöplüklerden, çöplerden, çirkinlikten korkmadık. Dünya-da çirkin bulunur. İğrenç bulunur. Oralardan geçip Sevdâeli'ne vardık.

Sevdâyazı köyünde kırk odalı hanemiz vardır.

APAÇIK

Bir ırmağım ben, salın ayrıldı iskelemden. Seni öbür ırmaklara karışmaya, okyanusa katılmaya çağırıyorum.

Sevdâm, başka sevdâlar açacak gülünün tohumu.

Bitimsiz sevdâ yolunun şoförü: Seni yıllar önce ıssız bir terminalden uğurlayan Hoca'yı unutma.

SEVİNCE

Sevince,
Ahmedim, bende bir derin âh durur...

